

## **Dragostea Tatălui**

Fără îndoială dragostea Tatălui este tema sublimă în cadrul revelațiilor creștinismului. „*Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu!*” (1 Ioan 3,1) *Dragostea Tatălui* strălucește în mod deosebit în cercul familiei harului. Dragostea lui Dumnezeu se extinde la toată lumea într-o dimensiune neîngrădită, ea se adresează urechii oricărui om care crede. „*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.*” (Ioan 3,16) Nimic nu poate despărți pe credincioși de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru (Romani 8,39). Și cu atât mai mult de *dragostea Tatălui!*

### **Ce fel de dragoste este aceasta?**

Ce fel de dragoste este aceasta, pe care Tatăl ne-a dat-o și pe care suntem îndemnați s-o privim? Este o dragoste trezită de nevoia noastră groaznică sau a fost chiar provocată de ea? Noi suntem foarte ușor înclinați să presupunem într-un mod orgolios, că dragostea Tatălui își trage caracterul ei deosebit din faptul că noi, fiindte păcătoase și nedemne de harul divin, am fost făcuți capabili prin puterea nespus de mare a dragostei Sale să stăm înaintea Lui ca și copii preaiubiți. Dacă privim dragostea Sa numai din acest punct de vedere, atunci probabil vom învăța puțin ceva despre profunzimea ei, dar ne scapă înălțimea ei invizibilă precum și lățimea și lungimea ei nemărginite.

Nu, dragostea își primește calitatea ei înaltă de la Cel care iubește, și nu atât de mult de la cel iubit. De aceea bucuria noastră cea mai mare nu constă în faptul că noi suntem subiectul acestei dragoste dumnezeiești, chiar dacă niciodată nu ar trebui să uităm că această dragoste ne-a chemat și ne-a făcut copii ai lui Dumnezeu. Noi L-am cunoscut pe El, Cel care este de la început, și ne bucurăm nu numai de dragostea care este din Dumnezeu, ci și în Dumnezeu, care este dragoste (1 Ioan 4,7.8), în El, Cel care iubește, cum numai un Dumnezeu, care este dragoste, poate iubi. Mai mult chiar, noi preamărim pe Tatăl într-o intimitate mult mai profundă, nu numai sau chiar în primul rând pentru că suntem iubiți de El, ci pentru că Tatăl Însuși ne iubește cum numai Tatăl, Cel care este Dumnezeu, poate iubi. *Dragostea Tatălui!*

### **Dragoste de neînțeles**

Aici pare oportun ca într-o atitudine de admirație adoratoare să privim câteva momente pe Tatăl, a cărui dragoste ne-a fost revelată. Și noi înșine trebuie să ne întrebăm, dacă am înțeles cu adevărat „*ce dragoste*” este această dragoste a Tatălui. Vorbim între noi despre dragostea Sa, cântăm despre această dragoste și ne bucurăm în această dragoste, dar ce știm noi despre dimensiunea și natura acestei dragoste? Desigur uneori gândim că inimile noastre mici, sărmene, sunt umplute până la refuz cu această dragoste; dar suntem noi în stare să măsurăm adâncimea acestui ocean cu puterea noastră de imaginație sau cu experiențele noastre?

Realmente va eșua încercarea de a vrea să se cerceteze dragostea lui Dumnezeu cu unități de măsură omenești; însă cum putem noi să adorăm pe Tatăl în duh și adevăr, dacă nu știm „*ce dragoste*” ne-a dăruit El? Mărimea ei de nepătruns ar putea să ne uimească, așa cum ucenicii au rămas uimiți, când au văzut comportarea Domnului în furtună: „*Ce fel de om este Acesta, de-L*

*ascultă până și vânturile și marea?” (Matei 8,27) Puterea Domnului i-a pus în încurcătură, dar uimirea nu este adorarea în duh și adevăr, pe care o caută Tatăl la ai Săi.*

### **Dragostea Tatălui se vede în Fiul**

Însă noi, care suntem născuți din Dumnezeu, nu ar trebui să ne lăsăm încurcați de dragostea Tatălui. Mărimea ei este și rămâne în afara imaginației noastre, dar frumusețea și drăgălășenia ei nu sunt în afara admirației și bucuriei noastre, căci noi privim fericirea numelui Tatălui în razele blânde ale Fiului. Cine a văzut pe Fiul, a văzut pe Tatăl. Domnul Isus îl întreabă pe Filip, în evanghelia după Ioan 14,10: *„Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și că Tatăl este în Mine?”* Deci noi cunoaștem pe Tatăl în Fiul și în Fiul învățăm să înțelegem dragostea Tatălui, care altfel ar pune la încurcătură înțelegerea noastră și ar birui inimile noastre.

Nu trebuie să pierdem din vedere faptul, că dragostea lui Dumnezeu, a Tatălui, privită abstract, în sine însuși nu o putem înțelege. Aceasta ne smerește. Noi nu putem descrie altora dragostea Sa și nici dulceața ei nu putem s-o facem cunoscut altora; noi nu putem nici măcar pentru noi înșine s-o înțelegem. Și totuși cunoașterea Tatălui este caracteristică chiar și pentru cel mai tânăr din familia lui Dumnezeu: *„Vă scriu, copilașilor, fiindcă ați cunoscut pe Tatăl”* (1 Ioan 2,13). Aici se exprimă, că și cei care s-au născut de curând stau într-o relație reală, conștientă, cu Dumnezeu, Tatăl. Deja copilașii știu că Unul este Tatăl lor, și anume Dumnezeu, și că ei sunt total dependenți de El cu privire la natura și îngrijirea divină, cu privire la dragoste și călăuzire. Dar cum ar putea ei să înțeleagă dragostea Tatălui, dacă nu exclusiv prin Fiul?

### **Dumnezeu nu se poate vedea, Tatăl a fost făcut cunoscut**

Vrem acum să privim în mod deosebit dragostea Tatălui, pe care ne-o face cunoscut Noul Testament. Dumnezeu este Numele general pentru Dumnezeire în caracterul ei desăvârșit – în existența ei de sine ea stă dincolo de cunoașterea creaturilor. Numele Tată presupune tacit existența numelui Fiul, aceste noțiuni se condiționează reciproc. Numele Fiul arată și spre o familiarizare deplină cu sentimentele Tatălui. De aceea noi citim: *„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut”* (Ioan 1,18). Fiul veșnic ne revelează pe Tatăl.

În acest loc bogat în învățătură găsim amintit numele *Dumnezeu și Tată*. Pe de o parte stă pe prim plan imposibilitatea de pătrundere a Ființei divine. 1 Timotei 6,15 și 16 arată această trăsătură caracteristică: *„Care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea”*. Însă pe de altă parte vedem că ceea ce creatura niciodată nu putea să cerceteze, a fost revelat prin Fiul, singurul care L-a cunoscut, deoarece El este în sânul Tatălui ca singurul Fiu. Aceasta este o revelație minunată! Căci ea conține nu numai mâna lui Dumnezeu în atotputernicia Lui sau înțelepciunea și atotștiința lui Dumnezeu, ci și – și în mod deosebit în locul acesta – inima lui Dumnezeu în dragostea nemărginită și veșnică ca Tată.

Dragostea Ta cea bogată, / Ce întrece orișice,  
Tu ne-ai arătat-o toată / În al Tău Fiul ce-a murit.  
Bucuria noastră este / Dragostea Ta s-o cântăm.  
Fericirea noastră crește / Când pe Tine Te-adorăm.

## **Taina dragostei Tatălui**

Tainele păstrate în sânul Tatălui ne-au fost revelate acum, prin aceea că dragostea Tatălui ne-a fost făcută cunoscut prin Fiul și în Fiul.

Căci cine în afară de Fiul lui Dumnezeu ar putea să cunoască inima lui Dumnezeu? Cine, în afară de singurul Fiu, ar putea prezenta omului sentimentele profunde ale Dumnezeirii? „*O, adâncul bogăției înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!*” (Romani 11,33). Cât de strâns legate sunt tainele Dumnezeirii cu dragostea Tatălui! Căci Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4,8.16) tot așa de real și absolut precum Dumnezeu este și lumină (1 Ioan 1,5).

Revelarea deplină și curată a acestei dragoste a Tatălui a putut fi rezervată numai Aceluia despre care în Ioan 1,18 se spune, că El este singurul Fiu, „*care este în sânul Tatălui*”. Natura dragostei ni se face cunoscut în relațiile dintre Tată și Fiu. „*Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate în mâna Lui*” (Ioan 3,35). „*Dar ca să cunoască lumea că Eu iubesc pe Tatăl, fac așa cum Mi-a poruncit Tatăl*” (Ioan 14,31). Era – potrivit cu mărturia Fiului aici pe pământ – o dragoste reciprocă între Tatăl și Fiul; Fiul a trăit atunci această dragoste nu pentru prima dată, ci El a explicat în Ioan 17,24: „*Fiindcă Tu (Tată) M-ai iubit înainte de întemeierea lumii*”, și prin aceasta El revelează, că El este Fiul veșnic al dragostei Tatălui.